

POSLEDNI MEDVI

„Ovo je važan prvi roman, važan za nas,
za polarne medvede, za planetu.”

Majkl Morpurgo

HANA GO

ILUSTRACIJE: LEVI PINF

Ovo je važan prvi roman, važan za nas, za polarne medvede,
za planetu. Vrlo je dirljiv, predivno ispričan i nezaboravan.

Majkl Morpurgo

Potpuno zanosno, prepuno divljine i ljubavi.

Karli Sorosijak, autor knjige *Ja, Kosmo*

Priča koja potpuno nosi... Žestoka, divlja i puna nade. A
umetnički rad Levija Pinfolda je božanski.

Abi Elfinston, autorka knjige *Nebeska pesma*

Postoji neki ikoničniji i ganutljiviji simboli globalnog otopljavanja nego što su polarni medvedi na svojim sve manjim i manjim polovima, pa ipak u ovoj neodoljivoj priči i intuitivnom saosećanju nazire se nada i za medvede i za naredne generacije nalik Ejpril.

Pirs Tordej, autor *Poslednje divljine*

I zagrljaj i bojni poklič i najlepše prijateljstvo u srcu su ove priče. Veza Ejpril i medveda menja ih zauvek. Možda će promeniti i tebe.

Ajsling Fauler, autorka *Rađanja vatre*

Prelepa priča. Moje srce pripalo je Ejpril i medvedu, kao i izgubljenom divljini na severu. Ovo je izuzetno važno štivo, koje pokazuje koliki danak klimatske promene uzimaju svetu prirode.

Loren Džejms, autorka *Tišine na kraju sveta*

Blistavi debi. Magična priča ispričana samopouzdanom, s prelepim ilustracijama Levija Pinfolda. Predviđam joj grmeću budućnost.

Tajms, Dečja knjiga nedelje

Na jednom nivou ovo je čisti eskapizam, sreća, avantura i neobična veza između deteta i životinje. Ali, postoji i mnogo dublja poruka u knjizi. Ejpril deli zabrinutost mnogih mladih za okruženje, svedočeci iz prve ruke o klimatskim promenama. Hana Gold joj daje priliku da izvrši uticaj koji će razumeti deca koja se osećaju bespomoćno. Prelep nezaboravan debi, unapređen Pinfoldovom umetnošću koja oduzima dah. Fiona Nobl, Bukseler, Dečja knjiga meseca

Ovo bi mogla biti najvažnija dečja knjiga dekade. Nešto najbliže savršenoj dečjoj knjizi.

Linda Hil, *LindasBookBag*

POSLEDNJI MEDVED

HANA GOLD

POSLEDNJI MEDVED

Prevod s engleskog: Aida Bajazet

Ilustracije: Levi Pinfold

Originally published in the English language in Great Britain by HarperCollins *Children's Books*, a division of

Printed by HarperCollins Children's Books, a division of

Harper

Collins *Publishers* Ltd., under the title:

THE LAST BEAR

Text © Hannah Gold 2021

Illustrations copyright © Levi Pinfold 2021

Cover illustrations copyright © Levi Pinfold 2021

Translation © 2022 Propolis Books za srpsko izdanje
translated under licence from HarperCollins *Publishers* Ltd

*Posvećeno mojim roditeljima,
planeti i svim belim medvedima na svetu*

ZALIV
MORŽEV

▲
GOLEME STĚNE
LONGERBJEN
SVALBARD
428 KM

MESTO
DOLASKA

*OSTRVO
MEDVEDA*

MEDVEĐA PEČINA

JEZERO U
OBLJKU SRČA

OŠTRE
LJITICE

VREMENSKA BRVNARA
+ METEOROLOŠKA
STANJICA

GRAD
TROMZO
534,3 KM

PRVO POGLAVLJE

Pismo

EJPRIL VUD NAŠLA se licem u lice s belim medvedom tačno tri nedelje pošto je stigla na Ostrvo medveda. Ali pre toga morala je nekako da stigne tamo, i to putovanje otpočelo je otprilike četiri meseca ranije.

Do tog trenutka njen život se odvijao manje-više normalno mada je morala da prizna kako je ta normalnost bila prilično neobična. Njen otac je radio kao naučnik na obližnjem univerzitetu, gde je dano-

noćno proučavao klimatske promene. Baš kao što je vreme nepredvidivo, tako su bili i tatini odlasci i dolasci. Ponekad bi se vratio s posla u jedanaest uveče, a ponekad bi tek otišao po njenom povratku iz škole. Retko kad je radio vikendima, ali kad jeste, posle toga bi dobio tri slobodna dana. Čak i tada, on se zatvarao u svoju radnu sobu i zabijao nos u stare, prašnjave knjige, po čijim marginama je pisao be-

leške toliko sitnim slovima da ni oko sokolovo nije moglo da ih pročita. Kad bi mu Ejpril donela šolju čaja ili večeru, samo bi odmahnuo glavom, skinuo naočare s nosa i pogledao je toliko iznenađeno kao da je zaboravio da uopšte ima kćerku. „Oh, to si ti”, rekao bi odsutno. „Hvala ti... Ejpril.” Zatim bi ponovo zagnjurio glavu u svoje knjige i zabio olovku među zube, posle čega bi ona tiho izašla i nečujno zatvorila vrata za sobom.

Ejpril je imala samo četiri godine kad joj je mama nastradala. Kad god bi pomislila na nju, setila bi se jednog divnog letovanja provedenog s roditeljima. Njen tata se nije ponovo oženio i to se videlo i na

njihovoj kući. Bila je visoka, uzana i spolja je delovala tužno, dok je iznutra kroz nju strujala neka čudna hladnoća. Sve stvari bile su prekrivene tankim slojem prašine i osećalo se da nešto tu jako nedostaje – taj utisak Ejpril nije umela da objasni rečima.

Tako je ona mislila da je vreme da se vrati kući.

Tako je ona najveći deo vremena provodila u stražnjem delu dvorišta, gde je u velikom žbunu divlje kupine živela porodica gradskih lisica. Bila je posebno fascinirana jednim mladunčetom, koje je nazvala Hrabro Srce zato što joj je delovalo odvažnije od ostalih i jednom joj *umalo* dozvolilo da ga nahrani jagodama iz ruke. Vreme koje je provodila u dvorištu brzo bi joj proletelo i jedino su ga remetili njeni odlasci u školu. Ejpril nije volela školu, a ni devojčice iz škole nisu volele nju. Ona nije znala da li je to jer je vonjala na lisice, zato što je bila najsitnija u razredu ili zbog toga što se šišala baštenskim makazama. Bilo kako bilo, njoj to nije mnogo smetalo zato što je životinje volela mnogo više od ljudi.

One su bile prosto bolje i nežnije od njih.

A onda je jednog dana stiglo to pismo.

Ejpril je sedela na podu u turskom sedu i jela kukuruzne pahuljice iz činije, dok je njen tata na drugom kraju dnevne sobe grickao tost, s kog mu se

cedila marmelada po novinama. Bio je kraj novembra i Ejpril je pojurila ka vratima pošto je čula da je paketić s poštom pao na njihov otirač. Možda je to božićna čestitka od bake Eplz? Ne samo što im je ona uvek slala čestitke pre svih nego je, takođe, bila njena omiljena baka jer je uvek mirisala na toplo, slatko pecivo i živela u kući pored mora.

Pred vratima nije bilo božićnih čestitki, ali zato jeste jedan veliki, debeo koverat na kom je pisalo SLUŽBENI DRŽAVNI POSAO i imao je poštanski pečat Norveške.

Spustila je koverat pored očevog tosta i on ga je odsutno podigao i prineo ustima da ga zagriže. Shvativši šta je uradio, napravio je čudnu grimasu i pogled mu se zacaklio, kao da ga je neko upravo omađijao.

„Šta je to?“, upitala ga je Ejpril.

„Putovaćemo u Polarni krug“, rekao joj je dok je

čítal pismo, brzo trepćući. „Dobio sam posao. Da budem iskren, nisam mislio da će baš mene oda-

brati, već nekog lokalnog naučnika. Očigledno im se mnogo dopao moj naučni rad na temu Zemljinе atmosfere. To je meteorološka stanica na ostrvu udaljenom oko dan plovidbe od severne norveške obale.”

Ejpril je poskočila nekoliko puta pre nego što mu je odgovorila. „Kakvo je to ostrvo? Koliko ljudi živi na njemu?”

„Oh”, uzdahnuo je i stidljivo je pogledao. „To nije *takvo* ostrvo. U stvari... na njemu neće biti drugih stanovnika osim nas dvoje.”

„Samo nas dvoje?” Nešto penušavo i čudno prostrujalo je kroz nju. „Bićemo potpuno *sami* na celom tom ostrvu?”

Tata se nagnuo ka njoj. „Pomisli samo na sve avanture koje ćemo tamo doživeti. Bićemo kao Robert Skot i njegov pomoćnik na Antarktiku. To ostrvo nije ni nalik ovom okruženju – tamo ima mnogo jezera, potoka i planina. I na njemu je sve neistraže-

no. Nema automobila, vozova i aviona. Nema čak ni puteva! Samo čista, netaknuta priroda.”

Nije morao ništa više da joj kaže jer je njeno srce već radosnije kucalo. Ne samo što će boraviti u Polarnom krugu, već će tata i ona biti *stalno* zajedno. Samo njih dvoje. Moći će da rade toliko toga zajedno – da prave Sneška, da se spuštaju sankama niz planinu i...

„Podrazumeva se da će mi posao i dalje biti veoma važan”, dodao je on ozbiljnim tonom i još ozbiljnijeg izraza lica, i time raspršio sve njene nade.

„Šta ćeš tamo raditi?”, upitala ga je Ejpril.

„Norveška vlada želi da stekne mnogo precizniju sliku o tome kako globalno zagrevanje utiče na polarnu regiju, pa ću ja beležiti sve te podatke u periodu od šest meseci.”

Ejpril je znala mnogo toga o topljenju polarnih kapa i, uz lov na lisice, to je bila jedna od stvari zbog koje se osećala istovremeno ljutito i bespomoćno.

„A šta će biti s mojom školom?”

„Ejpril”, tata se nagnuo ka njoj. „Na Arktiku ćeš

za šest meseci naučiti mnogo više nego za šest godina provedenih u školi.”

Ponovo ga je pogledala u lice. Oči su mu sada bile sjajne i na obrazima su mu se pojavile dve ružičaste tačke. Ono penušavo osećanje ponovo je prostrujalo kroz nju.

„Kada krećemo?”

Naravno, nisu svi bili oduševljeni. Baka Eplz ih je pozivala telefonom bar tri puta dnevno da im kaže koliko su nepromišljeni. Čula je da su tamo talasi visoki kao oblakoderi i da se temperatura spušta i do pedeset ispod nule. Gledala je emisiju Dejvida Atenboroa u kojoj su morževi napali ljude i rasporeli ih svojim oštrim kljovama. Šta ako se to njima desi, a u blizini nema ni bolnice ni bilo koga drugog ko bi im pomogao ako se povrede?

To nije mesto za jedanaestogodišnju devojčicu, rekla je. Pogotovo ne za tako osetljivo dete kao što je Ejpril, koja je, zahvaljujući svom ocu, ionako već dovoljno podivljala. Odakle mu ideja da je vodi na

neko pusto, ledeno ostrvo koje, čak i da je sunčano, nije dobro za dete?

Ali tata je ostao pri svom, sve vreme se pretvarajući da je ne čuje.

„Pobogu, Edmundel!”, ljutito je vikala na njega. „To ostrvo se zove Ostrvo medveda! Šta ako ti medved pojede kćerku?”

Uzalud joj je tata objašnjavao da, uprkos nazivu, na ostrvu nema nijednog medveda – baka Eplz prosto nije htela da ga sasluša.

„Ugledaš li belog medveda, Ejpril”, rekla joj je, „beži koliko te noge nose! Beži i ne osvrći se!”

I tako su njih dvoje prvog aprila krenuli na put. Trebalo je da dolete do Osla, zatim presednu u drugi avion, kojim će leteti do gradića po imenu Tromzo – a odatle nastaviti put brodom do Ostrva medveda. Kad se avion odlepio od piste i poleteo ka severu, Ejpril je zalepila nos uz prozor i pogledala u svoj dom, koji je polako nestajao s vidika.

To bi bilo to.

Krenuli su ka Polarnom krugu.

NJIHOVO PRIJATELJSTVO ĆE PR

Na ovom ostrvu nema više nijednog polarnog med

Ejpril kada ih njegovo istraživanje odvede u meteo
dalekom severu, u kojoj treba da provedu narednih
noći Ejpril na horizontu primećuje obris za koji joj s
Polarni medved, koji ne treba da bude tu – izgadne
daleko od svog doma.

Medved kojem nedostaje nešto – baš kao što
Kako njihovo neobično drugarstvo raste, tako i Ejpri
nameri da spase svog novog prija
I tako započinje najvažnija avantura u nje

„Predivan prvenec.”

Tajmsova Dečja knjiga nedelje

„Topla i dirljiva priča.”

Ketrin Randel, autorka romana „Istra

**„Divna priča koja uliva nadu. Biser za sve ljude
divljina...”**

Abi Elfinston, autorka „Nebeske pe

„Trijumf od početka do kraja

Nizrana Faruk, autorka romana „Devojčica koj

„Snažan vapaj za spas naše plan

Sandej tajmsova Dečja knjiga ned

ISBN 9

9 788